

UN MUNTATGE DE TEATRODECERCA QUE VA TRIOMFAR A FIRA TÀRREGA

Borratxera de veritats

La Seca convida a 'Que te vaya bonito' a una festa en què s'airegen conflictes fraternals

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Res millor que un bon trago per vomitar veritats. Entre got i got, els personatges de *Que te vaya bonito*, obra creada i dirigida per Jorge Yamam Serrano, van escopint els seus traumes. Els conflictes reprimits que han quedat emmagatzemats en els racons de l'ànima. Són David (el mateix Serrano), que es disposa a marxar a treballar a Mèxic, i els seus dos germans: Pedro (Jorge Cabrera) i Carolina (Carmen Flores), que li han organitzat una festa de comiat. Una celebració a la qual els espectadors assisteixen de convidats; són els amics i la parentela.

La proposta hiperrealista de la companyia TeatrodeCerca, premiada a Fira Tàrrrega, ha arribat a La Seca Espai Brossa, que ha engalanat per a l'ocasió un nou espai: la sala Palau i Fabre. El públic assisteix dret a la festassa (amb música, beguda i coses per picar) i a les seves conseqüències. Corre la cervesa i les certeses es deixen anar.

«La família és el camp d'entrenament per després enfrontar-te al món», raona Serrano, que ha muntat una festa als seus personatges per ajudar-los a alliberar-se. «Amb l'alcohol és més fàcil que alliberin els ressentiments que porten a dins». El dramaturg re-

corda que les celebracions i les vacances són les dates més propícies per a les ruptures i els divorcis. Ell ha volgut en aquesta «tragicomèdia, com la vida», aprofundir en les arrels del jo. «Tots els conflictes que sorgeixen en l'edat adulta, en la vida personal, social o professional, són repeticions de la personalitat que s'ha forjat en la família», argumenta Serrano.

La família, de cap per avall

Cal sincerar-se perquè emergeixi el jo verdader. «Els personatges es van traient les màscares, no eren ells». David, a la recerca d'un lloc al món, es disposa a abandonar el paper que interpretava en la paròdia familiar. La parentela no es tria, però sí que es pot triar «què fer amb el que et toca», sosté l'autor. Al text hi ha elements autobiogràfics però també ficció. «He estirat les meves pors, les meves culpes, i també la resta d'actors hi han posat part de les seves vides».

Per a la gènesi de l'obra, informa l'autor i director, van recórrer a un mètode innovador: les constel·lacions creatives, que va estudiar durant tres anys Quique Culebras, un dels membres del col·lectiu. El mètode, basat en les constel·lacions familiars sistèmiques, els va permetre «aprofundir en el viatge psicològic

►► Realisme ► Cabrera (esquerra), Serrano i Flores, a l'obra.

Els espectadors assisteixen com a convidats a la festa de comiat d'un personatge

«Amb l'alcohol és més fàcil que s'alliberin els ressentiments», diu l'autor

dels personatges i en el seu material inconscient».

L'espectacle va ser concebut per ser representat en terrasses, però una nit de pluja a Tàrrrega en van haver d'improvisar en una hora una versió *indoor*. Va ser un èxit. Els espais no convencionals i el realisme han marcat el camí d'aquesta companyia, que compleix una dècada aquest 2013. Han portat el seu teatre de primeríssim primer pla a aparadors, cases particulars... En els últims dies a La Seca (hi seran fins al 26 de maig) estrenaran una versió en català de *Que te vaya bonito* que portaran de gira per Catalunya. Els acompanyarà, això sí, el mateix i apropiat títol. «Resumeix el desig que a tothom li vagi bé», postilla l'autor. ≡

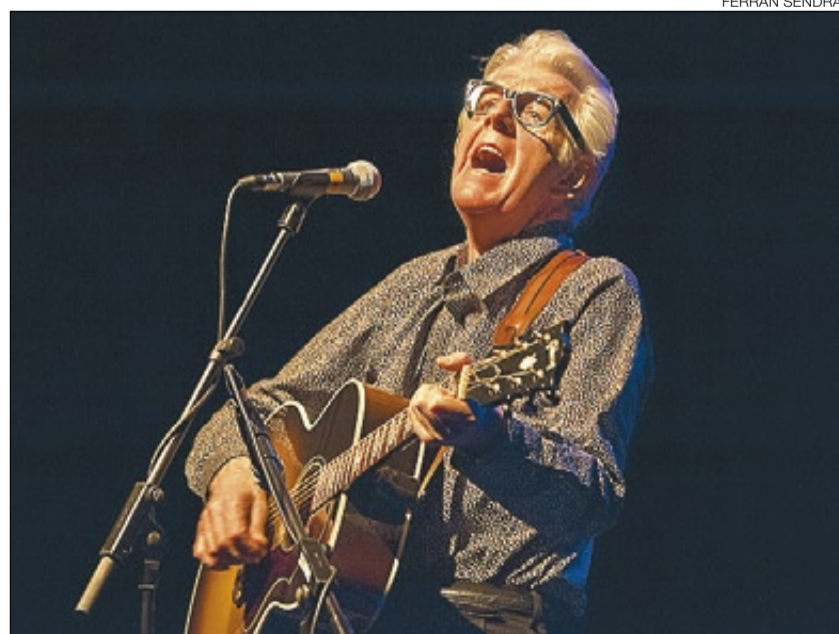
Nick Lowe, cavaller del pop

CRÒNICA El músic britànic va brindar un impecable recital a Badalona

JORDI BIANCIOTTO
BADALONA

Nick Lowe és dels que mai han alterat el seu camí per adaptar-se als temps o agradar a més públic, i el resultat és una col·lecció de discos de valors atemporals; sòlids i emocionants. A més, aquest cavaller anglès de gustos musicals molt americans sap donar a les seves cançons el que necessiten: una interpretació vocal distingida, de *crooner* pop a la clàssica manera d'un Roy Orbison.

El vam disfrutar divendres al teatre Zorrilla, de Badalona (festival Blues & Ritmes), on Lowe va brindar una vintena de peces amb impertorbable autoritat. Material que delata remotes arrels en el rock'n'roll i country (l'aliment del grup Brinsley Schwartz, far del pub rock britànic dels anys 70) i que, a la vegada, des-

►► Nick Lowe, en el concert de divendres al teatre Zorrilla de Badalona.

pren una immediata i una amplitud melòdica molt pop. Lowe es va mostrar com un cavaller de la cançó i un intèrpret sorprenent, condicions que no sempre coincideixen. I no es va recrear en el passat: creacions fresques com *Stoplight roses* i *I read a lot*, totes dues del seu últim disc, *The old magic* (2011), no van actuar de farciment, sinó com a punts calents d'un repertori amb intencions antològiques.

CITA A DIANA ROSS // El Lowe més reposat va remoure fibres sensibles amb peces de plecs intimistes com *Lately I've let things slide*, per la qual sospiraria Richard Hawley, o *Rome wasn't built in a day*, que es van creuar amb desviaments impetuosos com *I live on a battlefield* (adaptada anys enrere per Diana Ross) i *I knew the bride (when she used to rock'n'roll)*. A mig temari, la popular *Cruel to be kind*, i en el tram final, fugaces llicències nostàlgiques: de *When I write a book* (record de Rockpile) a un doble gest amb Elvis Costello amb *(What's so funny 'bout) Peace, love and understanding?*, en la seva profunda versió original, i el préstec d'*Alison*. En el pop, envellir amb estil no és una qüestió: aquí tenen Nick Lowe. ≡

GUARDÓ LITERARI

Clara Usón i Jordi Coca, premis nacionals de la Crítica

AGÈNCIES
PONFERRADA

L'Associació Espanyola de Crítics Literaris (AECL) va concedir ahir els premis nacionals de la Crítica a Ponferrada: els guardons en llengua catalana van recaure, en narrativa, en Jordi Coca, per la seva obra *En caure la tarda*, i en poesia, en Jordi Llavina, per *Vetlla*. Per la seva part, l'escriptora barcelonina Clara Usón, amb l'obra *La hija del Este*, i el poeta Juan Carlos Mestre, per *La bicicleta del panadero*, es van alçar amb el premi en llengua castellana. Els premis, que no tenen cap dotació econòmica però estan considerats com uns dels més prestigiosos d'Espanya, són concedits a obres publicades a Espanya durant l'any anterior en castellà, català, gallec i eusquera.

A *En caure la tarda*, Jordi Coca mostra un monòleg interior, en què el personatge va construint el passat des del present. Pel que fa a

►► Jordi Coca.

Vetlla, es tracta d'un monòleg sobre la pèrdua de la innocència i la joventut a través de l'evocació de l'adolescència. El jurat ha premiat la novel·la de Coca pel fet de constituir «una obra singular en la narrativa catalana contemporània», mentre que de l'obra de Llavina ha destacat que «és una mostra de la reivindicació de la literatura i una evocació suggestiva del temps passat».

GUERRA BÀLCÀNICA // Ambientada als Balcans, *La hija del Este* és la sisena novel·la publicada per Clara Usón i relata el suïcidi d'Ana Mladic, la filla del general Ratko Mladic, després de conèixer les matances del seu pare. «Des del 1961, l'any que vaig néixer jo, cap dona havia guanyat aquest prestigiós premi», va dir Usón, que va voler compartir el premi amb altres escriptores que també «s'ho mereixen». L'última va ser Elena Quiroga amb *Tristura* fa 52 anys. ≡